

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: S.L.**, státní příslušnost Republika Makedonie, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2015, čj. MV-46823-4/SO-2013,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2015, čj. MV-46823-4/SO-2013, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,-Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I.

Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 14. 10. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2015, čj. MV-46823-4/SO-2013 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „správní orgán prvního stupně“*) ze dne 31. 10. 2012, čj. OAM-5112-11/DP-2012 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7

a dále ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*). Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobce namítal, že došlo k porušení § 45 odst. 2 správního řádu, neboť navzdory poučení, které správní orgán prvního stupně poskytl žalobci v rámci výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 5. března 2012, č. j.: OAM-5112-3/DP-2012, zvolil neavizovaný procesní postup a ačkoliv tedy ve výzvě k odstranění vad žádosti jako jediný negativní procesní postup předvídal postup dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tak ve finále rozhodl dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to tak, že žádost meritorně zamítl, což je postup žalobci nijak neavizovaný a výzvou k odstranění vad, resp. jejím poučením, nepředvídaný. Žalobce se v této souvislosti domníval, že pokud byl vyzván k odstranění vad žádosti a poučen o následcích nereflexivní na výzvu, a poté v očích správního orgánu neodstranil veškeré vady žádosti, tak měl správní orgán toliko dvě varianty dalšího postupu, tj. buďto postupovat v souladu s poskytnutým poučením nebo žadatele opětovně vyzvat k odstranění přetrvávajících vad a případně ho poučit o jiném postupu, který by byl následně aplikován. V této souvislosti je dle žalobce bezpředmětné tvrzení žalovaného, které je uvedeno v odůvodnění napadaného rozhodnutí, dle kterého byl zvolený postup pro posouzení žádosti sice odchylný od výzvy k odstranění vad žádosti, avšak pro žalobce byl výhodnější, neboť došlo k meritornímu posouzení žádosti.

Žalobce uvedl, že je-li mu kladeno k tíži neodstranění vad žádosti v podobě nedoložení adekvátního příjmu, resp. požadovaného poměru nákladů na život a ubytování žalobce a s ním společně posuzovaných osob, k příjmům žalobce a jeho rodiny, tak je třeba uvést, že z obsahu výzvy k odstranění vad žádosti nevyplývalo, že by byl žalobce poučen o tom, které konkrétní osoby jsou v očích správního orgánu posuzovány jako osoby spolu žijící, případně jakým způsobem správní orgán vyhodnotil dosud doložené doklady, resp. proč je pokládá za nedostatečné. Pokud žalobci nebyly uznány jím prezentované náklady na ubytování, s tím, že neprokazovaly platby za služby spojené s užíváním bytu, tak je třeba konstatovat, že žalobce nebyl o této vadě poučen, a tudíž ji bez své viny nezohlednil v rámci postupu po učinění výzvy.

Žalobce byl toho názoru, že napadané rozhodnutí porušuje § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nijak nevypořádalo s důkazy, které žadatel doložil v rámci odvolacího řízení, a ačkoliv zmiňovalo výčet dokladů, které byly doloženy, tak se nijak nezaobíralo jejich obsahem, potažmo přípustností takovýchto důkazů (např. ve vztahu k důkazní koncentraci řízení).

V neposlední řadě žalobce konstatoval, že správní orgán zcela nedostatečně posoudil přiměřenost daného rozhodnutí, respektive rozhodl zcela nepřiměřeně, zejména v rozporu s § 37 odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, když prokazatelně vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobce na území podniká a pobyt má povolen po nezanedbatelně dlouhou dobu, má zde prosperující společnost a má vybudované

komplexní zázemí, včetně rodinného, kdy jeho syn má na území povolen dlouhodobý pobyt, za účelem studia, a jen stěží si lze představit, že by mohl plnit účel předmětného pobytu bez přítomnosti žalobce na území České republiky. Správní orgán nejen, že tyto skutečnosti nijak nereflektoval, přičemž na přiměřenost rozhodnutí mají zásadní vliv, ale dokonce tyto skutečnosti vůbec dostatečně nezjišťoval, přičemž tak měl učinit minimálně v rámci výslechu. Je zřejmé, že správní orgán opětovně nereflektoval zákonný postup v souladu s § 3 správního řádu, když očividně nepostupoval tak, aby byl náležitě zjištěn stav věci a následně pak vydal nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě konstatovala, že vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl, v čem spatřuje tvrzený rozpor s vybranými ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců, nebyla naplněna podmínka stanovená v § 82 odst. 2 správního řádu, nebylo dle žalované důvodné se touto námitkou zabývat.

Dále žalovaná uvedla, že se žalobce v podané žalobě uchyloval k totožným námitkám uvedeným již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaná odkázala na zevrubné vypořádání s těmito námitkami v příslušné pasáži napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce setrval na své argumentaci, bylo dle žalované nezbytné zdůraznit, že žalobcem rozporovaný postup správního orgánu I. stupně v jeho prospěch byl argumentací ryze účelovou nahrazující absenci relevantních důvodů pro podání žaloby. Dále byl žalobce ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 5. 3. 2012, č. j. OAM-5112-3/DP-2012 na straně 1 náležitě poučen, kdo jsou podle zákona (tedy nikoliv „v očích správního orgánu“, jak uvedl žalobce) společně posuzované osoby a jak je možné prokázat skutečné odůvodněné měsíční náklady na ubytování (rovněž strana 1 předmětné výzvy). V napadeném rozhodnutí se žalovaná dostatečně vypořádala jak s doklady doloženými v průběhu odvolacího řízení, tak s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně do soukromého a rodinného života žalobce, kdy relevance této námitky byla patrná zejména ve faktu, že žalobce setrval ve svém tvrzení týkající se přítomnosti jeho syna na území České republiky, ačkoliv tento, od 1. 9. 2013 nedisponuje žádným pobytovým oprávněním na území České republiky.

IV.

Jednání před soudem

Žalobce při jednání před soudem dne 28. 3. 2017 setrval na svých dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného

rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V.1 Porušení § 45 odst. 2 správního řádu

Žalobce namítal, že došlo k porušení § 45 odst. 2 správního řádu, neboť navzdory poučení ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 5.3.2012, čj. OAM-5112-3/DP-2012 (*dále jen „výzva ze dne 5.3.2012“*), kde byl poučen o jediném negativním procesním postupu dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, prvostupňový správní orgán žádost meritorně zamítl, což je postup žalobci nijak neavizovaný a výzvou k odstranění vad, resp. jejím poučením, nepředvídaný.

Podle § 45 odst. 2 správního řádu: *„Nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64)“*.

Žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Byl proto povinen k žádosti předložit náležitosti stanovené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla po podání žádosti zaslána výzva ze dne 5.3.2012 k odstranění vad žádosti, k doložení chybějících dokladů [dokladu prokazujícího příjem žalobce, smlouvy o výkonu funkce, potvrzení finančního úřadu o tom, že žalobce ani družstvo, v němž je statutárním orgánem, nemá žádné vymahatelné nedoplatky včetně penále, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení, že žalobce ani družstvo, ve kterém je statutárním orgánem, nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále]. Ve výzvě byl žalobce poučen, že nedoložení chybějících dokladů bude mít za následek zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dne 27.3.2012 žalobce, na základě uvedené výzvy doplnil převážnou část požadovaných dokladů. Nepředložil smlouvu o výkonu funkce a potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení předložil jen ohledně družstva, jehož byl statutárním orgánem. Prvostupňový správní orgán následně rozhodl o žádosti žalobce meritorně a žádost zamítl.

Žalovaná k obdobné odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že je aplikace § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zákonným postupem v případě neodstranění vad žádosti. V projednávaném případě však prvostupňový správní orgán postupoval ve prospěch žalobce, když jeho žádost meritorně projednal a rozhodl o ní namísto toho, aby aplikoval ustanovení o zastavení řízení a řízení o žádosti zastavil.

Dle názoru soudu prvostupňový správní orgán zcela správně žalobce vyzval k doplnění náležitostí žádosti a uvedl, jaké náležitosti je třeba doplnit, a v té souvislosti jej správně v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu poučil o následku neodstranění vady řízení, kterým je postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož *„řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“*. Po té, kdy žalobce na výzvu reagoval a určité

doklady prvostupňovému správnímu orgánu předložil, bylo na prvostupňovém správním orgánu, aby posoudil, zda o žádosti nelze rozhodnout ani po jejím doplnění, a to pro podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, či zda lze na základě žalobcem předložených podkladů o žádosti meritorně rozhodnout. Posouzení, jaká vada žádosti je podstatnou, je na uvážení správního orgánu. Pokud by bylo řízení o žádosti zastaveno, nezabýval by se správní orgán hodnocením jednotlivých podkladů, ale odůvodnil by toliko, v čem spatřuje podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Prvostupňový správní orgán však dospěl k závěru, že žalobce žádost určitým způsobem doplnil a žádost je způsobilá meritorního projednání. To však neznamená, že by v takovém případě musel žádosti vyhovět. Možným rozhodnutím je i zamítnutí žádosti po posouzení podkladů pro rozhodnutí. Žalobce tedy nemohl být zkrácen na svých právech tím, že byl poučen ve výzvě k odstranění vad žádosti, že bude řízení o žádosti zastaveno, nebudou-li ve výzvě označené vady žádosti odstraněny, a o žádosti bylo po jejím doplnění rozhodnuto meritorně. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

V.2 Absence poučení o platbách za služby spojené s užíváním bytu

Žalobce namítal, že mu nebyly uznány jím prezentované náklady na ubytování, s tím, že neprokazovaly platby za služby spojené s užíváním bytu, aniž by byl k odstranění této vady žádosti vyzván, proto také v rámci doplnění žádosti tuto vadu neodstraňoval.

Soud k této námitce konstatuje, že žalobce spolu s žádostí doložil potvrzení o zajištění ubytování ze dne 27.1.2012, které však nijak nedokazovalo jeho náklady na bydlení. Správní orgán proto ve výzvě ze dne 5.3.2012 uvedl, že je nutné doplnit: „*Doklad prokazující příjem cizince. Tímto je ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životního minima cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.*“ (...) „*Skutečné náklady na bydlení tvoří: nájemné nebo jiná částka placená za poskytnutí ubytování, a dále náklady za plyn, elektřinu, vodné, stočné, odvoz odpadu a centrální vytápění nebo za pevná paliva, pokud tyto náklady za plnění poskytována v souvislosti s užíváním bytu nebo jiného prostoru určeného k bydlení nejsou zahrnuty do nájemného popř. do částky placené za poskytnutí ubytování. Nutný měsíční příjem jakožto náležitosti žádosti, resp. jeho výše se tedy odvozuje součtem částek životního minima cizince a osob, které jsou s ním případně společně posuzovány (částky životního minima jsou stanoveny v § 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu) a částek, které jsou jako nejvyšší normativní náklady na bydlení dle počtu osob stanoveny v nařízení vlády č. 414/2010 Sb., tj. částek uvedených v tabulce v § 2 písm. a) ve sloupci Praha tohoto nařízení, pokud cizinec věrohodně neprokáže částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.*“

Z uvedeného vyplývá, že žalobce byl vyzván k doložení dokladu prokazujícího příjem cizince podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a byl řádně poučen o tom, co

tento doklad musí zahrnovat, tedy i platby za služby spojené s užíváním bytu, a co tvoří skutečné náklady na bydlení. Po doplnění žádosti k výzvě ze dne 5.3.2012 proto již nebylo povinností prvostupňového správního orgánu znovu žadatele vyzývat k témuž doplnění žádosti. Proto soud tuto námitku neshledal důvodnou.

V.3 Porušení § 68 odst. 3 správního řádu

Žalobce namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřoval v tom, že se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádala s důkazy, které žalobce doložil v rámci odvolacího řízení, potažmo s přípustností takových důkazů, např. ve vztahu ke koncentraci řízení.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu: „*V odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“

Prvostupňovým správním orgánem bylo za situace, že zde nejsou žádné společně posuzované osoby, zjištěno, že jeho úhrnný měsíční příjem neodpovídá požadavkům § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož: „*K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu.*“ Podle tohoto ustanovení měl požadovaný příjem žalobce činit 10.478,- Kč a dle doložených dokladů činil 7.120,- Kč. Dále prvostupňový správní orgán uvedl, že nebyly doloženy všechny požadované náležitosti, jmenovitě originál nebo úředně ověřená kopie dokladu, z něhož by vyplýval nárok žadatele na odměnu a její výše příp. způsob odměňování (zejména smlouva o výkonu funkce podle § 66 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb.), potvrzení okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení o tom, že žadatel nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Dle prvostupňového správního orgánu: „*Z výše uvedeného vyplývá, že i přes poskytnutou součinnost správního orgánu, žadatel nepředložil doklady splňující zákonné požadavky.*“

Prvostupňový správní orgán zdůraznil, že jsou doklad o úhrnném měsíčním příjmu cizince a osob společně s ním posuzovaných a potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že žadatel nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců náležitostí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, tedy součástí žádosti samotné. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému

pobytu za účelem podnikání má tedy ve smyslu v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsahovat údaj o tom, že měsíční úhrnný příjem cizince a osob společně s ním posuzovaných nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Dále má obsahovat údaj o tom, že žadatel nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále.

Žalobci bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno 7.11.2012. Žalovanou bylo o odvolání rozhodnuto 16.9.2015.

V rámci odvolacího řízení žalobce doložil dne 6.12.2012 nájemní smlouvu k bytové jednotce (...) uzavřenou s P.S. dne 27.1.2012, kde je sjednáno nájemné ve výši 1.000 Kč měsíčně, a potvrzení o zajištění ubytování v této bytové jednotce na dobu od 28.2.2012 do 28.2.2014. Dále doložil výpis z obchodního rejstříku ohledně družstva, jehož je statutárním orgánem – Društvo za výrobu, obchodování, služby i ubytování AMINTE-CZ-MK DOO uvoz-izvoz, organizační složka Praha, kde je žalobce uveden jako ředitel a vedoucí organizační složky, předmětem podnikání jsou přípravné práce pro stavby, specializované stavební činnosti a dokončovací stavební práce. Doložil rovněž potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že jako fyzická osoba není registrován v centrálních registrech ČSSZ a nemá ke dni vydání potvrzení (19.11.2012) evidován splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále a že je ředitel organizační složky výše uvedeného družstva. Dne 20.2.2013 žalobce doložil uvedené potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení znovu. Dne 24.2.2014 doložil žalobce hlášení změny pobytu a doklad o zajištění ubytování na adrese ... poskytnuté mu společností Michelangelo s.r.o., jednající jednatelkou P.S. Dne 7.10.2015 doložil žalobce hlášení změny pobytu a nájemní smlouvu k bytové jednotce na adrese ... včetně výpisu z katastru nemovitostí k této bytové jednotce, jejímiž vlastníky jsou fyzické osoby, manželé T.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*Žádost odvolatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právní osobě ze dne 30. 1. 2012 neobsahovala všechny zákonné náležitosti a správní orgán v souladu s § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. odvolatele vyzval k odstranění vad žádosti. V předmětné výzvě ze dne 5. 3. 2012 správní orgán I. stupně dle názoru Komise dostatečně jasně a srozumitelně uvedl, v čem spatřuje vady žádosti, a jaké doklady je třeba doložit. Na základě této výzvy odvolatel doložil pouze část požadovaných dokladů a správní orgán I. stupně předmětnou žádost zamítl s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999. Správní orgán I. stupně se dle Komise rovněž dostatečným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele. V této souvislosti Komise konstatuje, že syn odvolatele již nedisponuje platným pobytovým oprávněním na území České republiky.*“

K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že „správní orgán I. stupně odvolatele správně poučil o důsledcích vyplývajících z neodstranění vad projednávané žádosti, neboť aplikace § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. je zákonným postupem v případě neodstranění podstatných vad žádosti. V projednávaném případě však správní orgán I. stupně postupoval jednoznačně ve prospěch odvolatele, když jeho žádost meritorně projednal, namísto využití zákonné možnosti aplikace § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., vedoucí k procesnímu zastavení řízení o žádosti. Tato námitka je tak irelevantní. K námitkám stran příjmu Komise konstatuje, že správní orgán I. stupně zamítl předmětnou žádost rovněž s odkazem na § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ze kterého vyplývá nesplnění podmínky předložení dokladů prokazujících dostatečný příjem odvolatele k pobytu na území České republiky. Odvolatelem uvedená nájemní smlouva, uzavřená dne 27. 1. 2012, byla do správního řízení doložena až dne 5. 12. 2012, tedy až po vydání rozhodnutí ve věci. Odvolatel zároveň neuvádí žádnou skutečnost, která by mu bránila tuto smlouvu doložit již v průběhu řízení o žádosti a nejedná se tak o novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. V této souvislosti Komise upozorňuje na fakt, že již výzva k odstranění vad žádosti ze dne 5. 3. 2012 obsahuje na první straně poučení o možnosti prokázat skutečné náklady na bydlení. Tato námitka je tak rovněž irelevantní.“

Soud v té souvislosti cituje: „I když správní orgán není povinen provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení, musí následně v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, které důkazy provedl a které nikoli a proč. Pokud se v judikatuře hovoří o nepřipustnosti tzv. opomenutého důkazu, jedná se o důkaz, který nebyl proveden, a současně se s tímto neprovedením rozhodnutí nijak nevypořádalo. Jak tedy uvedlo například rozhodnutí NSS 2 Afs 153/2006, právu účastníka řízení navrhnout provedení konkrétního důkazu odpovídá povinnost orgánu veřejné moci tento důkaz provést anebo náležitě odůvodnit, z jakého důvodu jeho provedení není nutné. Pokud tak neučiní, zatíží svoje rozhodnutí vadou.“ [viz. Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo: Správní řád. Komentář. 5. vyd. Praha 2016, s. 375].

Odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje, kromě zmínky o nájemní smlouvě ze dne 27.1.2012, odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 s.ř.s., z něhož by bylo zřejmé, jak se žalovaná vypořádala s ostatními důkazy předloženými žalobcem v rámci odvolacího řízení. Povinností žalované bylo vypořádat se s obsahem listin předložených v rámci odvolacího řízení v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a odůvodnit jejich hodnocení z pohledu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. Postup žalované, která se s důkazy předloženými žalobcem v rámci odvolacího řízení nevypořádala, je rovněž v rozporu s konstantní judikaturou Ústavního soudu (viz např. nález III. ÚS 150/93 ze dne 3.11.1994, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), podle níž je nutné vypořádat se s jakýmkoli předloženým či navrženým důkazem. Žalovaná tak v daném případě neučinila. Zatížila tím napadené rozhodnutí procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto shledal tuto námitku důvodnou.

V.4 Nedostatečně zjištěný skutkový stav

Žalobce namítal, že správní orgán rozhodl zcela nepřiměřeně, zejména v rozporu s § 37 odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, když v rozporu s § 3 správního řádu prokazatelně vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

Zákon o pobytu cizinců stanoví, ve kterých případech je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců pak stanoví, jaká hlediska je správní orgán povinen posuzovat, pokud uvedená povinnost vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců [v daném případě z ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

Soud k této námitce uvádí, že řízení o žádosti podle zákona o pobytu cizinců lze rozdělit na dvě části. V části první je cizinec po podání žádosti vyzván k předložení příslušných dokladů. Po té, kdy cizinec na základě výzvy správního orgánu určité doklady předloží, zjišťuje správní orgán, zda doklady předložené k žádosti umožňují rozhodnout o žádosti. V případě, že požadované doklady nejsou doloženy nebo jsou nedostatečné, přesouvá se správní řízení do části druhé. Ve druhé části správní orgán zjišťuje, zda je či není rozhodnutí (tedy rozhodnutí o zamítnutí žádosti) přiměřené a je povinen tuto přiměřenost zkoumat i ve vztahu k tvrzením žalobce. Dle konstantního názoru zdejšího soudu je v případě řízení o pobytu cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí důležitý výslech cizince, neboť cizinec je neznalý práva a jazyka.

Soud také odkazuje na dřívější rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2015, čj. 57A 75/2014-52, kde byl výslech považován nejen za zcela standardní, ale rovněž za podstatný úkon ve správním řízení. Tamtéž zdejší soud dovodil, že: „Provedení výsledku žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výsledku dostává žadatel možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (...) Procesní pochybení správních orgánů mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo-li žalobci umožněno uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, (...) je předčasné dospět k závěru, že žalobce tyto skutečnosti netvrdil, neprokázal a správními orgány rozporované skutečnosti nevyvrátil.“

Dle názoru soudu výslech slouží k tomu, aby cizinec přdestřel svá tvrzení, která jsou potřebná pro vydání rozhodnutí. A to samozřejmě nejenom ve vztahu k první části řízení, kdy správní orgán zkoumá účel pobytu nebo naplnění podmínek, ale také v části druhé, kdy

správní orgán zjišťuje, zda je rozhodnutí přiměřené. Soud má za to, že pokud žádost cizince nebude v první fázi úspěšná, správní orgán by měl cizince vyzvat, aby uvedl skutečnosti, ve kterých spatřuje důvod pro to, zda je rozhodnutí z jeho pohledu nepřiměřené nebo tak správní orgán může učinit výsledkem. Správní orgán, ale neprovedl nic z uvedeného, co by vedlo k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci dle § 3 správního řádu, proto soud tuto námitku považuje za důvodnou.

VI. Rozhodnutí soudu

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná. Zrušil proto rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VII. Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 28. 3. 2017. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 28. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu